

праці, передчуваючи, попри весь оптимізм національного піднесення, що “Відродження буде драматичним” (назва однієї з публікацій 1990-го).

Однак цей вияв поваги до таланту Іншого лежить не лише у площині літературознавчій – як факт історії новітнього літературознавства, а й у площині людинознавчій. Микола Григорович уміє читати не тільки літературні тексти, а й прогностично читати “тексти” долі, характерів, перспектив і творчих можливостей тих, із ким звело його життя. Уміє бачити – і відчувати – людину в усіх її чеснотах і суперечностях, до того ж бачити її значно глибоше, ніж дається нам про те знати в повсякденному спілкуванні. І в цьому – його делікатність і мудрість, назагал, може, і непомітна, що виростає з поваги в людині її індивідуальності, особливості, інакшості, зрештою, права бути самим собою. У цьому контексті антропоцентризму Миколи Григоровича або, інакше кажучи, уміння “відкрити” людину і зберегти повагу до її хисту хочу вирізнити ще одну суттєву рису: уміння щиро порадіти успіхові Іншого – чеснота, нині досить реліктова. Тим-то так натхненно, розлого й діткливо пише він численні вступні статті й післямови до видань відомих, і менш відомих, і зовсім молодих митців (а ще й блискучі есеїстичні портрети ювілярів, які читаєш із величезним задоволенням!), щедро роздаровуючи себе іншим, – навіть тоді, коли, здавалося б, нагода не конче зобов’язує й розум нашіптує, що можна було би відмовитися, заощадивши коштовний час для ще однієї нової власної книжки...

Раїса Мовчан

ДОБУДУВАТИ СВОЮ ЦЕРКВУ

Знаю Миколу Григоровича аж із минулого століття. Однак зрозуміла його краще, коли потрапила до села Набережного (колишні Новосілки), що на Рівненщині. Адже на рідній землі людина неминуче повертається до своїх першовитоків, а відтак і розкривається глибше, стає щирішою, звільняючись од повсякденності, оголюється її душа. Тут, на березі Стира, стояла колись його батьківська хата. Тут якимось по-особливому пахнуть чебрець і полин, здається, що зірок можна торкнутись рукою. Звідси він колись вирушив у широкий світ свого повноводого життя. Ось уже десять років тут будується церква Святої Трійці – так Микола Григорович прагне подбати про своє село.

А дбати про всіх і кожного, скрізь і завжди – мабуть, одна з його місій на цій землі, органічна риса непогамовного

характеру. Не дивно, що в його приймальні завжди велелюдно й панує атмосфера довірливості й надії. Дивом видається, як він із таким огромом своїх офіційних і добровільних обов'язків справляється, як йому вдається розібратися з найскладнішими життєвими ситуаціями. І скільки терпіння, делікатності, людяності має, скільки тепла випромінює довкола себе ця потужна особистість. А ми всі часом забуваємо, що й у грудях цього титана пульсує вразливе серце, і він також потребує від нас тепла, розуміння й підтримки.

Многая літа Вам, дорогий Миколо Григоровичу! І щоб вистачало часу для написання нових книг! І щоб церкву свою щасливо добудували!

Оксана Сліпушко

ЖИТТЄВЕ КРЕДО МИКОЛИ ЖУЛИНСЬКОГО

Я ще не прочитала всього Жулинського. Сподіваюся, колись прочитаю. Адже його бібліографія охоплює сотні позицій. Здається, на кожне питання з історії літератури можна знайти відповідь ученого. Його позиція – чітка й аргументована. З нею можна погоджуватися, а можна й не погоджуватися. Але з його позицією літературознавча наука рахується, бо там – аналіз фактів. Певно, пізнати Жулинського, як і кожную особистість, остаточно – неможливо. Урешті, ми всі йдемо до себе, шукаючи себе щоденно і щомиті. Сам Микола Григорович у книжці “Відстані” написав: у великі Різдвяні свята “нам усім слід очиститися від скверни і повернутися до себе самих, істинних, сповнених віри в щасливий і справедливий день України, пройти моральну дорогу до себе”.

Спектр його інтересів – колосальний: наука, політика, суспільне і громадське життя. Він не любить, аби в його постаті вбачали винятково академічний

